

прѣдставителя на по-висока култура. Той е наслѣдилъ още отъ утробата на майка си качества, които никой отъ връстниците му нѣмалъ, въ шесть-седемъ годишно вардаляне изъ даскалската килия той развилъ тие качества до такава висока степенъ, щото би било прѣкалено скромно да се каже, че не се излжчвалъ по духъ, по интелектуалностъ, отъ цѣлия училищенъ народъ. Надъ тоя послѣдниятъ той започналъ да диктува още отъ първия день. Интелектуалността е свързана съ говорливостъ. Мълчанието е измѣна за ума. Христо Ботйовъ, като ученикъ въ Калоферската академия, се отличавалъ съ особна страсть да разправя приказки, чути отъ баба и майка, анекдоти видени на улицата или въ царството на оня малоброенъ животенъ свѣтъ, който населявалъ тѣсния домашенъ дворъ, или да съчинява подбиви по адресъ на учители, ученици и граждани. Всичко и на всѣкъждъ той разправялъ съ страсть, съ увлѣчение, съ екстазъ. Она отъ другаритѣ му билъ гуреливъ — Христо ще му мѣтне нѣкой епитетъ; другъ ималъ уши дълги като на заекъ — той ще го искара потомъкъ на живата бурия, която всѣка заранъ дразнила спокойствието на селото. — А пъкъ ти, обърналъ се малкия Христо къмъ одного, който повече приличалъ на дарвиновски типъ, отколкото на човѣкъ, ти не си отъ земята: майка ти трѣбва да е нѣкоя маймуна. Дѣцата сж голѣми психолози. Тѣхното природно чувство ги рѣдко мами да дадатъ точна характеристика на едно лице по нѣколко признака. И понеже нѣматъ ученостъта на философитѣ, за да съвятъ на дѣното рѣпа, тѣ казватъ цѣлата си философия съ единъ прѣкоръ. Прѣкорътъ е най-кжсата формула за изразъ на дѣтското съзнание, единствения силогизъмъ, въ който се кристализира дѣтския опитъ. Маймуна или стипца — това не сж двѣ думи, това сж двѣ понятия, може би, двѣ теории. И ученикътъ Христо Петковъ, даскалскиятъ синъ, билъ най-голѣмиятъ виновникъ на тие